

dog aldrig bør meddele Indfødsret til Nogen, som ikke har denne Færdighed i vort Sprog og Modersmaal; og det er da, som mig synes, den Betingelse, som skulde sættes eengang for alle, den, som under ingen Omstændighed kunde være borte. Det følger iøvrigt af sig selv, at Den, der ikke har nogen Følelse af, at der er et eget lille Folk, som hedder det danske — som ikke blot har egen Nytte eller Fordeel, men som ogsaa har et eget Kald og egne Anlæg — som altsaa har en egen Berettigelse i den lille Krog, som Forsynet har skænket det — Den der ikke føler det, men seer blot paa Mit og Dit som enkelte Personers Eiendom — om han ogsaa kunde tænke verdensborgerligt, at det er det Samme, hvad enten der kommer Folk i Snesveits, Hundredsviis eller Tusindsviis hertil fra andre Lande og nedsatte sig blandt os — han er ingen dansk Mand eller fortjener at være det.

Men een Ting maa jeg dog gjøre opmærksom paa, nemlig, at det dog vissefelig ikke er det Samme, naar vi blot betragte det udvortes Liv, den legemlige, ikke blot Velstand, men Næring — det er dog ikke det Samme, om enten en større Deel eller Halvdelen af Landets faste Eiendomme komme i Fremmedes Bold. Det er da ogsaa, mener jeg, Noget, som vi i vor almindelige Fremmed-Lov, i Loven om Indfødsret — hvad vi nu skulle kalde den — maae mindes, at vi langt fra bør sige, at naar Nogen blot vil kjøbe et stort Stykke Land i Danmark, saa skal han faae Indfødsret, uden deri at sætte nogen Betingelse for, at Fremmede kunne erhverve faste Eiendomme i Danmark. Saaledes veed man vel, at det blandt Andet er for en Deel Tilfældet i England.

Indenrigsministeren: Der er fra den ærede Taler, som nu satte sig, fremkommet en Bemærkning om de almindelige Grundsatninger, som ere fulgte i nærværende Lovudkast. Der kunde vistnok, som han fremhævede, være Spørgsmaal, om man ikke skulde søge at ordne det hele Spørgsmaal om Indfødsretten ved en ny almindelig Lov. Regjeringen har imidlertid ikke troet, at det nærværende Dieblif var et fuldkomment passende Tidspunkt at benytte hertil; den har imidlertid antaget, at de, som vare indkomne med Ansøgninger om at

meddeles denne Ret, havde en Udkomst til, at se deres Begjeringer fremmede, hvorfor Regjeringen har meent at burde forelægge dem for Rigsdagen, forat see, om Tingene vilde bevilge dem ved særlig Afgjørelse for enhver Enkeltts Bedkommende. En saadan Prøvelse troer jeg bedst at ville fremmes, naar Sagen kom til et Udvalg, og jeg skal derfor ikke indlade mig paa en Dmtale af de enkelte Supplikanter, som ere anførte i Loven. Jeg skal dernæst med Hensyn til det Spørgsmaal, som er bleven rettet til mig, tillade mig at bemærke, at jeg ikke antager det vilde føre til Noget, om jeg her vilde besvare den Tvivl, som kunde reises om en Mand i det omspurgte Tilfælde har Indfødsret eller ikke; dette Spørgsmaals Besvarelse er fornemmelig af Bigtighed i Balgsager, men det er da paa en anden Maade, end gjennem en ministeriel Formening, at en saadan Tvivl skal finde sin Afgjørelse; naar den retlig bliver fremsat, vil den vistnok ogsaa finde sin behørigte Afgjørelse.

Tscherning: Jeg kom til at begjære Ordet, fordi det forekom mig, at den ærede Indenrigsminister var paa Afveie, idet han eftertragede at faae en almindelig Lov om Indfødsretten lige overfor § 54 i Grundloven, som siger: „Ingen Udlandning kan herefter erholde Indfødsret, uden ved en Lov“, det vil sige en Lov for hver enkelt Mand; det er vistnok den Veie, hvorpaa man bedst kan indrette sig efter de forskellige Omstændigheder, hvori Landet til enhver Tid befinder sig. Om man skal give Indfødsret til en Mand eller ikke, det kan ikke afgjøres efter en forudfattet Mening og efter en forud anlagt Maalestok; det maa bedømmes efter, om en Mand ved sit særlige Forhold i Landet og ved den særlige Stilling han indtager, gjør sig skiftet til at indtræde som dansk Borger. Jeg troer derfor, at vi ere komne noget paa Bilspeer ved de her fremsatte Motiver, og de skulde vist snarere have været satte bagefter, som oplysende Anmærkninger; thi saaledes som de her staae, kunde man troe, at den ærede Minister ikke holdt sig berettiget til at foreslaae, at give Indfødsret til Andre end dem, som han efter den tidligere Anordning kunde ansee sig berettiget til at bringe i Forslag, og det troer jeg ikke